

перших — релігій монотеїстичних. Важко сказати, який саме з цих двох діалогів був більш успішним, але досвід міжрелігійного спілкування набули всі.

На більш езотеричному рівні діалог релігій трансформується в цілу «релігію діалогу», у якій міфу про єдиного Бога різних релігій відповідає свій «екуменічний» ритуал, що виражається в тому, що учасники цих «діалогічних містерій» одночасно моляться на своїх мовах своїм богам. У 1986 р. уже на першій зустрічі релігій за мир в усьому світі в Ассізі, організованій Ватиканом, різним релігіям надавалися католицькі храми. В одному з них на престолі було піднято скульптурне зображення Будди. Не всі сприймають таку нову літургію, яка випливає із відповідної теології діалогу.

Початок 90-х років ХХ ст. збігся із глобальними зрушеннями в світі, особливо політичного їх значення, коли змінилася геополітична карта світу, а в орбіту міжрелігійного діалогу потрапили нові релігії, нові країни, нові народи. Тому діалог про діалог втратив свою актуальність. І перед міжнародними, і міжрелігійними організаціями, перед окремими релігіями та церквами постала проблема переорієнтації своєї діяльності, своїх пріоритетів. Стало зрозуміло, що діалог про Бога, так званий діалог теологічного обміну, коли спеціалісти поглиблюють розуміння релігійного спадку та духовних цінностей інших традицій, не є ефективним. Його не треба переривати, але й не він має визначати успіх взаєморозуміння між релігіями. На перше місце висуваються інші форми діалогу, а саме: діалог життя, діалог дій і діалог релігійного досвіду.

Зараз ситуація кардинально змінюється. Епоха постмодернізму вирівнює всі релігії в їх правах бути представленими в тій чи іншій країні. І хоча, безумовно, ми маємо так звані ісламські чи католицькі країни, буддистські чи протестантські, але тенденція до рівного ставлення суспільства до віруючих різних релігійних преференцій поширюється й утверджується, стає нормою в релігійному житті. Діалог має бути природним, виходити із конкретних реалій. Тому, незважаючи на глобалізованість діалогу взагалі, він є чітко регіоналізованим. В Європі актуалізованим постає діалог більш гомогенний (між християнськими гілками), а в Азії — більш гетерогенний (між буддизмом, індуїзмом, християнством, ісламом і т.ін.), що спричинено кількістю наявних там релігій.

Міжрелігійний діалог все більше стає характерною ознакою всіх культур світу. Тільки пізнавши традиції спілкування один одного, можна сподіватися на порозуміння і утвердження культури злагоди і миру.

■ Л. ВИГОВСЬКИЙ

ЦЕРКВА ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ І УТВЕРДЖЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Однією із суттєвих причин високого рівня соціальної напруги в українській державі є відсутність в ній розвинутих структур громадянського суспільства. Тому за таких умов актуалізується проблема становлення та подальшого розвитку структурних елементів інституцій такого суспільства, які за своєю суттю покликані здійснювати громадський контроль за діяльністю всіх гілок влади. Одним із суттєвих чинників вказаного процесу виступають релігійні інституції та організації. Як показала історія, вони можуть серйозно гальмувати такий процес або ж навпаки — суттєво його прискорювати. Більше того, вони аж ніяк не можуть лишитися осторонь цього процесу, оскільки самі виступають важливою складовою частиною громадянського суспільства.

Варто зазначити, що проблема сутності громадянського суспільства, причин та необхідних умов його формування стали темою дослідження суспільствознавців ще у кінці ХVІІІ століття. В той час таке суспільство розглядалось перш за все як нерелігійна форма контролю за діяльністю секуляризованої держави. Нова форма суспільного контролю за діяльністю держави, започаткована і розвинута на основі активності громадян та їхньої самоорганізації, пізніше отримала назву громадянського суспільства. Такий контроль набув власного розвитку в цивілізованих країнах. На жаль, це й процес об'єктивно не міг бути реалізованим за умов тоталітарної радянської держави. І причина цього лежить на поверхні. Адже вже сама ідея громадянського суспільства про контроль влади з боку прос-

■ Виговський Леонід, д.філос.н., проф., зав. к-ри Хмельницького університету управління та права

тих громадян явно вступала в протиріччя з наявним монопольним положення такої держави у суспільстві, з проголошенням і реалізацією нею принципу пріоритету державних інтересів над особистими.

Для частини українців успіхи громадянського суспільства в країнах Заходу очевидні. Насамперед це пояснюється тим, що воно поставило державу під жорсткий і ефективний контроль громадян. Відтепер державні структури змушені служити народу не на словах, а на ділі, оскільки пересічний громадянин отримав реальні важелі впливу на них. Тому, як свідчить практика, значно зменшився стуїнь відчуженості органів державної влади від людей. Державні органи у своїй діяльності змушені орієнтуватись на створення сприятливих умов для реалізації матеріальних і духовних потреб громадян власної держави. Завдяки насамперед діяльності громадянського суспільства було витворено сучасну західноєвропейську цивілізацію на засадах пріоритету свободи та прав людини.

Громадянське суспільство виступає перш за все як постійно функціонуюча організація людей, які об'єдналися навколо самостійно вибраних суспільних, політичних, моральних та інших цілей. І в цьому плані суттєвим є те, що держава, незважаючи на свої політичні орієнтації, не може нав'язати свого підпорядковуючого впливу громадським організаціям. Тому таке суспільство здатне реально гарантувати кожній особі вільний вибір форм свого суспільного та індивідуального буття. Для цього в політичному житті створюються рівні можливості для участі всіх громадян в державних і суспільних справах.

Проблема формування і утвердження інституцій громадянського суспільства стала актуальною в Україні з набуттям нею державної незалежності і проголошенням на конституційному рівні головною цінністю буття людини. Такий підхід зумовлюється насамперед тим, що радянсько-партійна форма державного управління в очах більшості людей себе повністю дискредитувала, оскільки слугувала утвердженню пріоритету інтересів держави над інтересами простих людей в особливо жорстоких і цинічних формах. Для прикладу досить навести нав'язаний тодішньою владою голодомор в Україні, який забрав за скромними підрахунками 7-10 мільйонів життів українців.

Зрозуміло, що нова українська держава, яка практично розбудовувалась на руїнах тоталітарної, об'єктивно успадкувала її основні негативні ознаки. До них в першу чергу необхідно віднести рудименти утвердження пріоритету інтересів держави над інтересами людини, що, відповідно, зумовлює відчуженість вже нової української влади від народу, її «махровий» бюрократизм, масове використання владних можливостей для особистого збагачення державних чиновників, невинуваті для них соціальні пільги, які мають відверто цинічний характер, оскільки поглиблюють процес зубожіння широких верств населення. Іншими словами, така влада продовжує бути самодостатньою, оскільки практично не залежить від власних громадян. Саме тому невелика група людей з явного потурання влади стала володарем основних засобів виробництва. Ті матеріальні цінності, які створювались важкою працею не одного покоління людей, за дуже короткий період в результаті маніпуляцій і махінацій стали власністю окремих людей, часто з кримінальним минулим. В результаті майнове розшарування в Україні набуло, як для цивілізованої країни, просто непристойного характеру. Про це зокрема свідчить і те, що середня зарплата в державі практично не перевищує прожиткового мінімуму. Хронічною стала проблема безробіття (особливо в сільській місцевості), рівень якого, за оцінкою незалежних експертів, сягає 30 % проти 4% офіційних показників.

Держава не забезпечує в повному обсязі проголошених нею ж базових соціальних прав та свобод особистості. Так, кожен п'ятий українець змушений працювати на чужині. В результаті постійного стресу мають психічну патологію 6 мільйонів громадян. Інтегративним показником цих процесів є те, що середній вік життя чоловіків – 61 рік, а жінок – 73 роки (рівень Гондурасу) [Олуйко В. В Україні ставка повинна робитися на інтелект і на ефективних менеджерів // Подільські вісті. – 2006. – 2 листопада, с. 2].

Неупереджений аналіз стану такої соціально-економічної ситуації свідчить про те, що українська влада практично кинула власних громадян на виживання. І, як наслідок, протягом останніх років фіксувалась стійка тенденція втрати довіри громадян до своєї держави, точніше до її владних структур. За даними соціологічних опитувань, «92% громадян України переконані, що вони не впливають на центральну владу, 89,9% – на владу місцеву, й лиш 0,7% респондентів вважають, що вони можуть істотно впливати на центральні та регіональні владні структури. 86,2% громадян не почувуються господарями своєї держави; вважають себе такими лише 7,4%» [Суспільна доктрина Церкви. (Збірник статей). – Львів, 1998, с.2].

Заради справедливості варто вказати, що цю ситуацію змушена усвідомлювати і сама влада, яка намагається реформувати всі гілки державних структур. Але, як показує історична практика, реформування «згори», як правило, не приводить до позитивних результатів, оскільки кожна існуюча система перш за все намагається зберегти власну цілісність

і самодостатність. Тому проблему подолання відчуженості держави від власних громадян може й повинне вирішити створення громадянського суспільства, яке шляхом встановлення реального громадського контролю за діяльністю всіх владних структур змусить їх працювати в першу чергу на пересічного громадянина України.

Громадянське суспільство, як відомо, включає в себе всю сукупність недержавних відносин в державі – соціально-економічних, духовно-культурних, моральних, релігійних, етнічних. В Конституції України закріплені положення, які прямо стосуються проблеми співвідношення громадянського суспільства і держави. В них, зокрема, вказується на те, що громадянське суспільство повинно базуватись на таких основоположних засадах як свобода, рівноправність, самоорганізація і саморегулювання. В обов'язок органів державної влади входить завдання служіння громадянському суспільству шляхом гарантування та створення рівних можливостей для всіх як основи соціальної справедливості.

Варто зауважити, що в державі все ж об'єктивно закладаються підвалини для становлення і подальшого розвитку громадянського суспільства. Це зумовлюється перш за все реально існуючою багатопартійністю, а також багатоукладністю економіки, порівняно розвинутою публічною сферою. В той же час, з об'єктивних і суб'єктивних причин структури такого суспільства є нечисельними та досить організаційно слабкими. Вони часто не мають необхідного сприяння з боку владних структур, більше того, нерідко саме від неї зазнають утисків. І це зрозуміло, адже в ній ще багато працюють тих людей, які психологічно ще можуть сприймати контроль вищестоящих органів, але тільки не рядових громадян. До цього необхідно додати і досить високий рівень пасивності самих громадян, які через ті чи інші причини часто воліють не конфліктувати з представниками державних органів.

За таких умов об'єктивно існує суспільна потреба в тих силах чи рухах, які могли б реально взятися за вирішення даної суспільно необхідної проблеми. Однією із таких духовних сил виступають релігійні інституції та організації. Це пояснюється тим, що більшість громадян, незалежно від їх релігійного самовизначення, звертають увагу на важливість соціальної діяльності і місії Церкви, ратують за її активну участь у вирішенні суспільно-значимих проблем. Сьогодні це практично єдиний суспільний інститут, який користується найвищим рівнем довіри з боку громадян.

Варто відмітити, що нині ряд християнських Церков переосмислюють свою суспільну роль в соціумі, форми і методи її реалізації. І, як свідчить практика, поки що однозначної відповіді немає. Про це, зокрема, говорить той факт, що в їх керівництві з цього питання є розмежування. Так, у православ'ї такий поділ в принципі проходить по відомій лінії, яка умовно поділяє клір на «консерваторів» та «лібералів». Перші, побоюючись, що Церква, беручи активну участь у світському житті, втратить свою ідентичність, стоять на позиції збереження літургіко-історичної спадщини. «Ліберали» ж, навпаки, визнають потребу в постійному оновленні форм і методів церковного життя, постійному діалозі з «зовнішнім» світом і ставлять собі завдання про перетворення всієї повноти суспільного життя на засадах християнських цінностей. Однак визнаємо і той факт, що нині серед християнських богословів під впливом реального життя набуває поширення думка про те, що «Церква повинна цілком серйозно прийняти секулярну сферу й довести, що християнське служіння можливе й необхідне і в ній, а не тільки в монастирі чи в парафії» [Там само, с.183]. Зрозуміло, що такий підхід можливий на засадах переосмислення сутності самої людини. Тепер вона вже розглядається як суб'єкт, осереддя та мета суспільства, що вимагає шанувати її разом із її універсальними та невід'ємними «людськими правами». Через те відбувається переосмислення змісту і форм суспільної діяльності віруючих. В християнських церквах дискутуються, наприклад, питання щодо можливостей створення віруючими політичних партій, незалежних від держави та адміністрації профспілок, можливості боротьби віруючих за свої громадянські права.

Необхідно зазначити, що соціальна місія християнської Церкви така ж давня як і вона сама. З часу свого виникнення вона пропагувала положення Євангелія щодо суспільної, політичної, економічної поведінки віруючих, регламентувала їх обов'язки щодо відношення до світської влади.

У своїй соціальній діяльності Церква намагалась захищати вбогих, викривала несправедливість у суспільстві, сприяла утвердженню справедливості та милосердя. Практично до XVIII століття саме Церква контролювала діяльність держави. І проблема створення громадянського суспільства виникла, як вже зазначалось, у зв'язку із секуляризаційними процесами в суспільстві, оскільки світська держава виходила з-під контролю Церкви.

Реакцією на питання щодо місця і ролі Церкви у сучасному суспільному житті стали соціальні доктрини, соціальні вчення християнських церков. Вони відображають погляди і настанови Церкви не лише щодо особистої поведінки віруючих, але й з приводу обов'язків християнина щодо суспільства в цілому, тобто його соціальної відповідальності. Виходячи з релігійного уявлення про людину та її гідність, соціальна доктрина покликана дати ос-

новні методологічні принципи, які орієнтуватимуть віруючих як громадян у їхніх соціально-політичних поглядах.

Сьогодні християнські Церкви вважають своїм обов'язком виступати на захист прав і свобод громадян у випадках, коли владні структури своїми діями зумовлюють погіршення соціально-економічного положення віруючих та інших громадян або вдавалися до обмеження задекларованих конституційних прав та свобод особистості. Той факт, що «місія Церкви є духовного порядку, насправді не протиставляє її світові. Надія на вічне спасіння та змагання (діяльне прагнення) до підтримки людей – це різні речі. Але варто пам'ятати, що вони – нероздільні, адже саме на землі, в історії, в конкретних умовах життя кожна людина готує, вирішує і наперед переживає свою вічну долю. Несправедливість, визиск, нещасття, які в межах суспільства нерідко консолідуються у справжні «структури гріха», є великими ворогами людини, бо вони впливають на моральну поведінку людини, позбавляють її гідності особи, перешкоджають їй здійснити своє покликання» [Йозеф Кардинал Ратцінгер, Тарнісіо Бертоне. Миряни і політика. Доктринальні зауваги щодо деяких питань стосовно участі католиків у політичному житті // Арка. – 2003. – № 7, с.15].

Очевидно, що ефективна реалізація позитивного потенціалу Церкви на процес формування та становлення громадянського суспільства можлива при гармонізації її зусиль з зусиллями самого суспільства та держави. У цьому плані варто нагадати, що у світовій практиці історично склалися фактично три базові моделі відносин між державою і Церквою – сепараційна, коопераційна та протекціоністська (патерналістська). Перша передбачає безумовне відокремлення Церкви від держави. У цій ситуації сфери діяльності Церкви та держави жорстко розмежовані. Остання законодавчо забезпечує звужене поле діяльності релігійних організацій та здійснює контроль за їх роботою в сферах суспільного життя. Друга модель передбачає співпрацю Церкви та держави, участь релігійних організацій в реалізації соціальних, культурних, освітніх та інших програмах, що фінансуються державою. Це створює досить широке поле для діяльності Церкви. І остання, третя модель передбачає відкриту підтримку Церкви державою, в тому числі й фінансову. У цьому випадку Церква практично перетворюється на політичний інститут підтримки діючих владних структур і аж ніяк не може бути до них опозиційною. Зрозуміло, що саме друга модель – коопераційна – створює оптимальні можливості участі Церкви в процесі формування та розвитку засад громадянського суспільства.

В Україні чинним законодавством фактично передбачена перша модель – сепараційна. Це значно обмежує поле діяльності Церкви у названому процесі, хоч за таких умов її вплив на формування суспільної свідомості все ж очевидний. Цьому слугує і те, що ієрархи діючих у країні церков нерідко в публічній формі дають досить критичну оцінку тим чи іншим діям влади.

Зрозуміло, що Церква як складова частина суспільства, як специфічна структурна складова громадянського суспільства не може стояти осторонь тих процесів, що відбуваються в державі. Через те для кожної з існуючих в Україні церков сьогодні є актуальною проблема їх самовизначення щодо присутності у процесі становлення і розвитку громадянського суспільства в нашій країні.

Формування структур такого суспільства в першу чергу вимагає подальшої демократизації всіх сфер суспільного життя. Тому рівень розвитку демократичних процесів, участь в ньому наших співвітчизників є свого роду лакмусовим папірцем, що показує рівень сформованості громадянського суспільства. І в цьому плані в Україні є проблеми. Про це, зокрема, говорить Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у своєму минулорічному Різдвяному посланні. Він зазначив, що «багато причин нестабільності і всяких негараздів у нашій державі, але головними з них є бездуховність і занедбана демократія». Продовжуючи цю тему, Патріарх у своєму інтерв'ю кореспондентові «Громадського радіо» Олександрю Кривенку наголосив, що «для того, щоб демократія в Україні набирала сили, і щоб Україна стала справді демократичною – це залежить не тільки від влади, це залежить і від активності самих громадян. Якщо громадяни будуть байдужими до тих процесів, які відбуваються в нашій державі, то тоді деякі сили, яким сьогодні належить влада, будуть зловживати своїм становищем, своєю владою – і тоді демократія буде занедбаною. І тому треба, щоб всі суспільні сили діяли активніше в напрямку розбудови української демократії».

Сьогодні у розвитку демократичних начал у суспільстві Церква відіграє велику роль. «У зміцненні демократії, – підкреслює Філарет у своєму інтерв'ю, – Церква може зробити, і зробити немало. Але тільки через відродження духовності у суспільстві. А духовність залежить від церкви, тому що на сьогодні тільки одна церква має можливість впливати на наше суспільство – і не тільки на суспільство, а й на владу. Тому що інших джерел духовності на сьогодні немає. Коли я кажу про церкву, я не маю на увазі одне духовенство, а маю на увазі всіх віруючих. А до віруючих відноситься і наша інтелігенція, діячі культури – це теж части-

на церкви. І тому інтелігенція своїми засобами повинна відроджувати духовність в нашому суспільстві».

Зрозуміло, що підвищення рівня соціальної активності віруючих людей позитивно вплине і на загальний рівень такої активності в суспільстві. Правда, в цьому плані традиційні християнські конфесії мають певні власні проблеми. Адже у них існує започаткований ще в епоху Середньовіччя поділ на клір і мирян, «професіоналів», «владу» і «темний люд». І якщо духовенство вже в силу свого соціального статусу займало соціально активну позицію, то «миряни в Україні мають ознаки одночасно активності та безсилля, оптимізму та розчарувань, впевненості й значних вагань» [Кирик Ю. Важливий нерв громадського життя // Арка. – 2003. – № 6, с.4]. Цікаво зазначити, що частина духовенства, особливо парафіяльна, в принципі не зацікавлена в підвищенні рівня соціальної активності своїх вірних. Це пояснюється тим, що з такими віруючими працювати набагато складніше. І це зрозуміло, адже краще біля себе мати мирян, які знають тільки три речі – молитися, слухати й давати гроші. Через те «егоїстичні інтереси духовенства часто домінують над його душпастирськими обов'язками, через що ініціативи згори щодо створення на парафіях мирянських осередків завершуються створенням «кишенькових» утворень – слухняних і безініціативних» [Там само].

В цьому плані потрібно відзначити зусилля римо-католицької церкви, котра намагається своїх віруючих зробити повноправними учасниками процесу управління державою, здійснює пошук нових і повніших форм участі в громадському житті громадян-християн та нехристиян. «Життя демократії, – зазначають її ієрархи, – не може бути ефективним без активної, відповідальної та щирої участі кожного з нас» [Йозеф Кардинал Ратцінгер, Тарнісіо Бертоне. Миряни і політика. Доктринальні зауваги щодо деяких питань стосовно участі католиків у політичному житті // Арка. – 2003. – № 7, с.1]. Такий підхід був узаконений рішеннями Другого Ватиканського собору. В його документах, зокрема, зазначено, що «миряни не повинні відмовлятися від участі в громадському житті, в економічній, соціальній, законодавчій, адміністративній та культурній сферах, маючи на меті на особистому та державному рівні пропагувати суспільне благо» [Там само]. В обов'язок католиків входить пропагування та захист таких суспільних цінностей як громадський порядок і мир, свобода і рівність, повага до людського життя та довкілля, справедливість та солідарність, тобто тих засад, що виступають фундаментом громадянського суспільства.

Таким чином, Церква в Україні виступає важливим фактором демократизації життя суспільства на засадах християнських цінностей, формує соціально активну позицію віруючих у справі відстоювання ними своїх громадянських прав, що в кінцевому підсумку прямо слугує інтересам формування і розвитку структури громадянського суспільства в державі.